

מתגעגע אל הכלום

עיגול אינסופי

תחת פיקוס נרקם לו מרקם של מרחב ושל זמן
מבטים מתעגלים כמו אדוות מפרות שנפלו לאגם
של אספלט. הם נופלים לאחר הפריה של צרעה לא מכאן.
מהדו הגיעה, שם פלא, ישב תחת פיקוס נסיך
שהואר. גם ישוע חלף תחת עץ תאנה בדרכו
לשער העיר. הצרעה שכחה מאין הגיעה
כמו אלוהים שהזריע עצמו באשה ונולד בלי
שמץ משג של אינסוף. גם חולפים בשדרה לא יראו
נסיכים במבט כה חטוף כשפרות נטחים על הראש.
גם אגם שוקט לבסוף, גם צרעה לזמזום מפסיקה,
והכל מתגלה כעגול אינסופי שאין לו מרכז
ואין לו הקף, כמו המבט שנרקם, כמו שתיקה.

*

היפה ביותר הוא הלא משתנה
והיציב ביותר הוא המות.
מי יכול לשער כזה יפי, קפיצה
אל תוף גליל הולך וצר אל
נקדה שחורה של
כלום מחלט.
המעגל קורס מולו.
אני שוכב במטתי ומתגעגע אל הכלום.
מעגל לבן פורח בראשי
וממלא את החדר. אני שוחה,
מחזיק חבל בכל יד ושוקל

אֶת כָּל מָה שֶׁנָּתַן לְקֶשֶׁר.
 מִי יָכוֹל לַעֲצֹב מִחֻשְׁבָּה נָאָה יוֹתֵר
 מִהֵיכָּה וְאֵינָנו. רַק מִי שֶׁמִּסְגָּל לְתַפֵּס
 אֶת אֵינָנו וְיִשְׁנֹו. וּבְמִטָּתִּי אָנִי בְּהִיר לִי
 כְּמוֹ אוֹתִיּוֹת עַל דָּף. אֶף מְסַבֵּיכֵן לְכֵן-לְכֵן
 שְׂאִי אֶפְשָׁר לְקַרְא. וְהֵן מִפְּנוֹת לוֹ
 אֶת גִּבֵּן מִפֶּחֶד וְשׁוּמְרוֹת עַל הַצּוּרָה.
 אֲבָל אָנִי בְּרוּר כְּמוֹ מְטַפַּחַת אֲדָמָה בְּיוֹם גֶּשֶׁם
 נוֹפֶלֶת אֶל הַמְּדֻרְכָּה, רוֹצָה לְהִתְמוֹסֵס,
 אֲבָל סִיבִיָּה מַחְזִיקִים. סִבִּיב לְמִטָּתִּי
 הַכֵּלּוּם מְשֻׁלָּם מִשְׁנֵי צַדֵּי, נֶאֱסָף
 לְמַעַגְל שְׂאִי אֶפְשָׁר לְפָרֵץ. וְאִיזָה יָפִי שֶׁל דָּבָר
 הֵלֵא נָתַן לְהַעֲשׂוֹת וְלֹא נָתַן לְהִשְׁתַּחֲרֹר.
 הִצִּיבוֹת אֲשֶׁר כּוֹבֵלֶת אֶת יָדֵי וְלֹא נִחְשָׁפֶת
 מְטִלְטֶלֶת מִטָּתִּי, לִילּוֹת שֶׁל מַיִם סוֹעֲרִים.
 אָנִי מִמֵּתִין בְּסִבְלָנוֹת לֵיד אֲשֶׁר שׁוֹלֶפֶת
 כָּל אֶחָד, לוֹ רַק יִכְלָתִי לְהַצִּיץ עָלֶיהָ בְּסִתְרִים.